

MÁGOVÉ ZAGARVENY

PROKLETÁ PEVNOST

Markéta Prášková

FRAGMENT

Mágové z Agarveny

Prokletá pevnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Markéta Prášková
Mágové z Agarveny – Prokletá pevnost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MÁGOVÉ ZAGARVENY

PROKLETÁ PEVNOST

MÁGOVÉ
ZAGARVENY
PROKLETÁ PEVNOST

Markéta Přášková

FRAGMENT

„Hrdinství je boj za to, co miluješ.“

Část první

KENRIK

1

Zastavil se na okraji lesa a dole pod sebou spatřil město. Tara. Nejslavnější místo Agarveny, pomyslel si. A pokud ne celé Agarveny, tak aspoň ianilorského království.

Projela jím vlna úlevy. Měl za sebou dlouhou cestu ze severu země, naplněnou samotou a nebezpečím, a necítil se dobře. Popravdě, v posledních dnech mu bylo tak zle, že chvílemi pochyboval, zda sem vůbec dokáže dojít.

Pohled na velkolepé město v údolí mu vyčaroval na rtech slabý úsměv. V tomto okamžiku byl přesvědčen, že Tara je nejkrásnější město na světě. K oranžovému odpolednímu slunci se vypínaly vysoké věže starobylých paláců a jejich stíny padaly na honosné měšťanské domy s bílými omítkami a mnoha překrásnými zákoutími úzkých kamenných ulic. Středem se klikatila řeka Mielin, směřující do západního moře. Kraj kolem Tary tvořila úrodná pole, která dál po okrajích tarského údolí přecházela ve staré a husté ianilorské lesy.

Nemohl toto místo nemilovat, a kdyby sám nepocházel ze severu a osobní záležitosti ho nevázaly k Dormu a jeho okolí, vrátil by se sem na jih častěji. Od svých nejranějších let znal jenom putování z místa na místo, ale teď už velmi často toužil po klidném životě v blízkosti přátel.

Zvedl ruku, aby si zakryl oči před příliš jasným oranžovým sluncem, ale potom ji rychle stáhl. Bolestivě mu v ní škusblo a chvíli zůstal stát jako ochromený.

Bez hnutí čekal, až nejprudší bolest odezní. Potom pomalu vykročil po svahu dolů.

Nečekal, až ho královně ohlásí. Přicestoval ostatně na její výslovné přání, a jelikož mu byla osobou velmi blízkou, neměl důvod zdržovat se ceremoniemi. Tušil, kde se Deili v tuto denní dobu nachází, a proto ihned vtrhl do poradní místnosti.

„Kiki!“ vyskočila královna Deili od dlouhého stolu a oči se jí rozzářily radostí. „Drahý příteli!“ Rozběhla se ke dveřím a šťastně se utrmácenému, zarostlému a velmi špinavému čaroději vrhla kolem krku.

Kenrik svoji dětskou přezdívku už dávno nepoužíval, ale Deili mu ji občas připomínala. Asi kvůli tomu, co spolu dříve prožili. A Kenrik při tom starém oslovení vždycky pocítil vděčnost za ten hřejivý a důvěrný vztah, kterému se říká přátelství.

S pousmáním se na Deili zadíval.

Kvůli tomuto shledání sem cestoval přes celý Ianilor a nyní se cítil velmi šťastný. Chtěl ji pevně sevřít, ale pravá paže ho příliš páčila.

Za stolem uviděl dva zary ve zlatých oblecích. Tak se nazývali hlavní královnini poradci, kterých v království bývalo dohromady sedm. Kenrik si všiml, že pouze pozvedli obočí, ale neopovážili se nic říct. Kenrik se v Taře často nezdržoval, takže jeho tvář příliš neznali. Jeho pověst ho však dalekosáhle předcházela.

Kenrik si nikdy nemyslel, že by si takovou pozornost celé země zasloužil, a nedalo se říci, že by o ni vůbec kdy stál. Osud však rozhodl, že spojí neznámého malého sirotka s kořeny velmi slavné rodiny a dá mu do vínku nedozírné čarodějné schopnosti. Kenrik sám si nepřipadal výjimečný, ale královna, a posléze celý Ianilor, smýšlely jinak.

Před dvěma lety, kdy v předním světě Agarveny došlo k velkému zvratu v politice obou největších království, Ianiloru a Gruzaru, se stal z Kenrika, který byl tehdy ještě chlapcem, jeden z největších hrdinů při uzavírání nového míru. Díky vedení zkušených

čarodějů v sobě objevil obrovskou magickou moc. Většina čarodějů využívala k magii sílu vzduchu, Kenrik ale kromě toho dokázal využít obrovskou sílu země. Všeobecně se tato schopnost považovala za veliké nadání a ve spojení s Kenrikovou odvahou napomohla zabránit blížící se válce.

Zarové, stejně jako většina lidí z obou království, si o Kenrikových odvážných činech doteď s pohnutím vyprávěli.

O jeho vzhledu však měli zarové patrně jinou představu.

Byl to vytáhlý a velmi zarostlý chlapec sotva na prahu dospělosti, oblečený do kožených cestovních šatů, s tisíckrát rozbaleným a sbaleným ruksakem na zádech, nad nímž vykukoval konec samostřílu. Za opaskem se mu houpalo pouzdro na nůž a nad pochvou se blýskala drahokamy vykládaná rukojeť dokonale nabroušeného bílého meče. Tato zbraň, kterou dostal darem od přítele, se taktéž stala nedílnou součástí hrdinských lidových historek.

Kvůli hlubokým očím a černým přerostlým vlasům působil Kenrik poněkud divoce. Takový člověk, který navíc bez ohlášení vpadne doprostřed královské porady, by si za běžných okolností přízeň moudrých zarů nezískal. Jednalo se však o Kenrika Abix Bovan, legendárně nadaného čaroděje, a oni by mu projevíli úctu, i kdyby vypadal jako skřítek s dračí hlavou.

Kenrik se na neustálou pozornost ostatních snažil zvyknout, ale nikdy se s ní nesmířil. Kvůli ní si připadal osamělejší než kdy dřív.

„Tolik jsem se na tebe těšila,“ pustila ho mladá královna konečně z objetí a s láskou se na něho zadívala. Usmála se jedním z těch teplých a záhadných úsměvů, kterých se lidem dostává za život jen málo.

„I já se za tebou těšil, Deili,“ pohládl ji po pažích.

Vypadala krásně jako vždy. Vysoká, štíhlá, s dlouhými zlatými vlasy a opálenou pletí. Navzdory mládí nabyt už její pohled tvrdosti protkané s moudrostí, kterou se vyznačují panovníci, a ona byla jedinečnou panovnicí. Jako poslední žijící členka královského rodu musela sama činit velká rozhodnutí a ovládat velké ianilorské království pevnou rukou. Milovala ho ovšem a Ianilor její lásku cítil.

V následujícím okamžiku jako by se královna upamatovala, že tu nejsou sami, a otočila se ke svým poradcům.

„Pro dnešek skončíme dřív, ale přijďte zase zítra. Děkuji.“

Zarové vstali od stolu, pokynuli královně i čaroději a vychodovali ze dveří.

„Tak ráda tě vidím, Kiki!“ řekla. „Pojď, posad' se zde,“ chytila ho za paži, aby ho dovedla ke křeslu. Kenrik však sykl bolestí a paži stáhl.

„Ty jsi zraněný!“ Přejela zamračeným pohledem jeho ruku a posléze i celou tvář. „Vždyť se sotva držíš na nohou! Co se ti stalo?“

„Napadly mě skalničky,“ přiznal unaveně a shodil ze zad batoh. „To není v Ianiloru nic výjimečného. Stalo se mi to víckrát.“

Královna se zadívala na Kenrikovu paži pozorněji a přes zničený kabát lehce poznala stopy rozsáhlého popálení. Kenrik paží téměř nedokázal hýbat a i v klidu mu způsobovala nepřetržitou bolest. Deili mu sáhla rukou na čelo.

„Nejspíš máš horečku.“

„Myslím, že ne.“

Nevěřila mu a tvářila se ustaraně. „Slyšela jsem, že se tu skalničky přemnožily. Pověřím zary, aby se těmi jezinkami začali co nejdřív zabývat,“ dotkla se lehce jeho rukávu, na němž se černalo pět ohořelých děr po jedovatých drápech. „Pošlu za tebou svého nejlepšího léčitele. Nemusím být ranhojič ani bylinkář, abych poznala, že je tvoje paže v ohrožení.“

„Děkuji, Deili,“ kývl pomalu, „ale nejsem zvyklý, aby o mě někdo pečoval. Zranění z cest jsem si vždycky vyléčil sám.“

„Přesto ho pošlu. Jsi v královském paláci a není důvod, aby ses o všechno staral sám,“ usmála se. „Teď mi ale řekni, drahý příteli, jak pokračuje tvoje pátrání.“

Kenrik se zhroutil do křesla a poraněnou ruku pomalu položil na desku stolu.

„Moje poslední stopa skončila poblíž Morejského lesa. Babiččina neteř Ania neměla žádné děti, tudíž ani z této strany se už žádných příbuzných nedopátrám.“

„To je mi opravdu líto. Věřila jsem, že přízeň svojí babičky

najdeš. Nebo kohokoli jiného tvé krve. Tak ráda bych je začlenila do své rodiny. Jako jsem tam začlenila tebe.“

Kenrik si na to dobře vzpomínal. Stalo se to krátce po obnovení míru mezi Ianilorem a Gruzarem. Deili ho toho dne vyhledala v zahradách, objala ho a nazvala bratrem. Oba byli sirotci a snad proto, nehledě na všechno, co spolu již dříve prožili, si byli tolik blízcí. Vzápětí se rozhovořila o dodatku smlouvy mezi ní a gruzarským králem Dravigonem. Souhlasila, že se provdá za králova syna a obě království se spojí. Kenrika to tehdy velmi překvapilo, protože Deili milovala mladého pozemšťana Adama, kterého jim osud na chvíli do Agarveny zaval. Adam zde nicméně nemohl zůstat, a tak Deili s podmínkami smlouvy ohledně sňatku s princem souhlasila. Tehdy o této úmluvě ještě téměř nikdo nevěděl, ale dnes, po dvou letech, jsou s budoucími zasnubami srozuměna obě království.

„Sylbaran obdivoval tvou vytrvalost,“ řekla Deili. Mluvila o čtvrtém královském zarovi, moudrém čaroději a jejich dobrém příteli.

Deili zvedla džbán a naplnila plechový pohár. Nabídla ho Kenrikovi.

Kenrik kývnutím hlavy poděkoval, zvedl ho k ústům levou rukou a zhluboka se napil. Potom pokračoval: „Ptal jsem se snad všech lidí, které jsem v těch místech potkal, vyhledával jsem pamětníky a pročítal celé řady starých spisů. Během toho jsem zůstal se Sylbaranem v úzkém kontaktu. Tedy, když zrovna přebýval v Dormu. Nakonec ale stejně všechno skončilo neúspěchem. Nikdo další z babiččiny rodiny už nežije.“

„Sylbaran ti jistě bude pomáhat i nadále. Já ho ovšem teď nemůžu nechat na severu, potřebuji ho tady, v Taře. Během krátké doby opustím město a musím tu mít spolehlivé lidi. On i já však cítíme potřebu pomoci ti všechny příbuzné najít, protože víme, že ve tvé krvi se skrývá veliká síla. Stejně jako v tobě.“

„No, já na tom žádný podíl nemám,“ bránil se Kenrik. Neměl rád, když mu lidé přisuzovali tento typ zásluh. „Je to Bovanin rod, který je tak pozeňnaný. Já jsem jenom jeho malý článek.“

„Ten rod s sebou ale nejspíš nese i stopy jakéhosi prokletí,“ přimhouřila královna oči.

Kenrik kývl. „Potomci této výjimečné čarodějky museli žít celé věky v naprostém utajení. Nemívali mnoho dětí a často umírali mladí. Proto nemohu nikoho vypátrat.“

Deilin pohled se zastavil na Kenrikově krku, na malém, slabě zeleně zářícím přívěsku ve tvaru hvězdy.

„To je on? Bovanin přívěsek?“

Kenrik kývl a dotkl se ho rukou. Hvězda zezelenala o odstín víc.

„Reaguje prý zelenou barvou na každého z jejího rodu. Prakticky to ovšem znamená, že u mě chytá slabý zelený odraz a u ostatních se nerozsvítí vůbec. Ta hvězda v sobě ukrývá Bovaninu sílu, ale já ji neumím úplně využít. Víc se rozsvítí, když se soustředím na čarování. Měl bych víc cvičit.“

„Na to budeš mít ještě času dost, až skončíš se svým pátráním. Pamatuješ na naši úmluvu?“

„Jistě, Deili. Zůstanu po tvém boku, ať budeš žít kdekoli, a začnu učit nové čaroděje.“ Zhluboka dýchal, rozhovor ho vyčerpával. Nechtěl však o tyto vzácné chvíle s Deili přijít.

„Nespěchám na tebe. Tvůj úkol je významný. Pokud žijí další lidé nosící Bovaninu krev, musíš je najít. Jsou tvá rodina. A jsou velmi obdaření.“

Kenrik kývl. „Dost ale o mně. Moje pátrání není ani zdaleka tak důležité jako tvůj úmysl se brzy vdát.“

Deili se přinutila k úsměvu. „Mluví se o tom už dva roky a nejspíš nadešel čas, abych naši mírovou úmluvu s Gruzarem naplnila. A opustila Taru. Možná navždy.“

„Jistě je to pro tebe těžké,“ podotkl Kenrik opatrně.

„Jsem královna a mám závazky vůči své zemi. Spojit se sňatkem s rodinou gruzarského krále bude dobrý krok, ale pravdou je, milý Kenriku, že jsem králova syna, prince Garida, ještě nikdy neviděla. Věřím, že je to dobrý člověk, jen ho zkrátka vůbec neznám.“

Kenrik ji chytil za ruku a pevně sevřel. Sám znovu pocítil ostrou bolest v popálené paži a obličej se mu nepatrně pokrivil.

„Neztrácej naději, Deili,“ povzbudil ji. „Osud ti za tvé obrovské zásluhy jistě přichystal velmi přívětivý život.“

Deili smutně kývla. „To zjistím brzy. Za několik dní odlétám do Misfaratu, kde se během návštěvy královské rodiny s princem Garidem seznámím a potom také formálně zasnoubím. Byla bych velmi ráda, kdybys tam mohl být se mnou.“

Kenrik přikývl a malinko se prohnul v zádech. Bolelo ho už celé tělo.

„Jistěže s tebou pojedu, drahá Deili. Cestoval jsem přece kvůli tomu přes celou zemi. Musím se přesvědčit, jestli je tě princ Garid hoden,“ pokusil se usmát, ale jeho tvář se stáhla do jakési grimasy.

„Potřebuji ale s tebou mluvit ještě o jedné záležitosti,“ zvažněla Deili ještě o něco víc. „Gruzar se potýká s velmi neobvyklou a nebezpečnou situací a král mě požádal, zda bych k jejímu řešení nemohla přizvat tebe. Samozřejmě, stejně jako tady, i v Gruzaru o tobě a tvém nadání pro magii všichni slyšeli.“

Kenrik jí naslouchal.

„V Gruzaru leží stará pevnost jménem Staxon, ve které žije mimořádně nebezpečná skupina čarodějů.“

„Čarodějové žijí všude. Čím by měli být tak nebezpeční?“

„Vládou prý nezvykle silnou mocí, aniž by se vědělo, odkud pramení. Díky ní opanovávají vesnice a osady v okolí.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Roky, možná i desítky let, řekla bych. Ale jejich síla, moc i drzost se podle všeho neustále zvyšuje.“

„Proč nezasáhne král?“

„Právě král mě požádal o radu a o pomoc. Poslední dobou se zdá, že se ti čarodějové otevřeně vzpírají všem jeho napomenutím. Dokonce se proslýchá, že mají v plánu ho zbavit trůnu. Dravigon se zásahem proti nim váhá, jelikož tak silné čaroděje u dvora nemá. Proto jsem, Kenriku, přislíbila královi tvoji osobní pomoc, aniž bych se s tebou předtím poradila.“

Kenrik povytáhl obočí. „Mám přemoci celou pevnost tajemných čarodějů? Deili, moje možnosti jsou v porovnání s tímto úkolem velmi omezené.“

„Jistěže na to nebudeš sám. Věř mi, vůbec nemám radost z toho, že tě ohrožuji tak riskantním úkolem. Ale potřebuji tě tam. Gruzar bude mojí druhou zemí a nemohu se postavit k prosbě krále Dravigona zády. Nikoho lepšího než tebe v království nemám.“

„Dobře, Deili, poskytnu svoje služby Dravigonovi, pokud o ně žádá,“ řekl nakonec.

„Děkuji, Kenriku. Musíš se do té doby ale uzdravit. Potřebuji tě zdravého a silného. Cesta na koních bude velmi dlouhá a úmorná. Do odjezdu zůstaneš v Taře pod dohledem mého léčitele.“

Kenrik zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že je to nutné.“

Deili pohlédla hluboko do Kenrikových tmavých očí, rozsvícených horečkou. „To ať posoudí někdo vzdělanější, než jsme my. V každém případě tě budu chtít mít u sebe co nejdřív.“

Kenrik pokrčil odevzdaně rameny. Nemělo smysl se s královnou dohadovat. „Nedovedu si představit, že opustíš Ianilor bytí i na jediný den,“ řekl popravdě. „Sotva se začal vzpamatovávat z války. Lidé tě tu potřebují.“

„Potřebují podporu a pevné vedení. To zvládnou i moji zaroové. Pět z nich zde zůstává, dva cestují se mnou do Gruzaru, ale později se zase vrátí.“

„Jsi si opravdu jistá, že dokážeš Taru natrvalo opustit?“

Přes Deilinu tvář přelétl stín. „Je to nejlepší řešení pro celou moji zemi. Pokud budu žít na gruzarském dvoře, bude v předním světě Agarveny mír a moji lidé budou v bezpečí. Ale odjíždět se mi bude s těžkým srdcem.“

Kenrik znovu stiskl její ruku. „Ať se stane cokoli, ať se rozhodneš jakkoli, můžeš vždycky počítat s mojí podporou.“

Mladá královna ho pohládila po černých vlasech. „Děkuji ti, příteli. Jsi jedna z největších opor v mém životě. Pojď se mnou, zavedu tě do tvého pokoje. Budeš tam mít čisté oblečení a vanu s vodou. Abych nezapomněla, Sylbaran by tě rád co nejdříve viděl.“

Kenrik přikývl. Sám měl v úmyslu Sylbarana vyhledat.

„Umyj se a odpočiň si,“ usmála se na něj vřele. „Uvidíme se u večere.“

2

Každý detail v malé a útulné místnosti vypovídal, že byla zařízena s dobrým vkusem a láskou. Čtvercový stůl zdobila váza s květinami a na stěně visely obrazy starých mistrů.

Kenrik se s velkou chutí a vděčností ponořil do lázně, kterou mu nechala královna připravit. Dlouhé cestování ianilorskými lesy bývalo úmorné a mýt se mohl pouze v řekách a potocích. Jeho zdravotní stav navíc rozhodně nebyl tak dobrý, jak se snažil před Deili předstírat.

Myšlenky mu zalétly zpět k jeho pátrání. Vyrůstal odmala jako sirotek a nikdy dřív ho nenapadlo, že by mohli žít ještě další jeho příbuzní.

Jenomže před dvěma lety byl agarvenský život rozvířen chystanou válkou, což uvedlo v pohyb mnoho nečekaných událostí. Ty pak vyústily v obrovské dobrodružství na Černých ostrovech, kde se Kenrikovi a jeho přátelům podařilo sejmout prastarou zlou kletbu z královny Bovan a její země.

Kenrikova ústa se zvlnila v úsměvu. Královnu Bovan stále vnímal jako přenádhernou, křehkou a vlídnou bytost, a co bylo nejpodstatnější, natolik láskyplnou, že nazvala Kenrika vlastním synem. Nebyla to jeho pravá matka. Ta, jak Kenrik věděl, zemřela při jeho narození. Bovan však byla před tisíci lety zakladatelkou jejich velmi výjimečného, ale i prokletého rodu. Z její krve dostal Kenrik do vínku všechny pozoruhodné schopnosti, které ho vynesly až na samotný vrchol umění mágů.

Právě Bovan ho požádala, aby se pokusil v Agarveně vyhledat další její potomky. Kenrik tento úkol přijal s nadšením, že nalezne pokrevní sourozence, ale skutečnost se zdála oproti očekávání daleko méně přívětivá. Téměř dva roky brouzдал severem Ianiloru, odkud sám pocházel, ale dopátral se tak akorát zjištění, že je zřejmě posledním žijícím členem této větve.

Do toho ho přes sadarion, agarvenský způsob kontaktu na dálku, zavolala Deili. Chtěla ho vidět a chtěla, aby s ní zůstal v důležité životní chvíli, v den jejich zasnub a později nejspíš i svatby. Kenrik se do Tary vracel rád, byť mu jeho zranění přinášelo během cesty mnoho bolesti. Těšil se na Deili, svou přítelkyni a skoro sestru, i na čaroděje Sylbarana. Už nějaký čas ho neviděl, protože čaroděj na žádost královny opustil rodný Dorm a usídlil se opět tady v královském městě.

S námahou, kterou mu způsobovala neustálá palčivá bolest v paži, se převlékl do čistých šatů a potom se pokusil rozčesat si přerostlé zacuchané vlasy. Začínala ho bolet hlava a poněkud se ve světnici potácel.

Ozval se zvuk, který Kenrik vyhodnotil jako zaklepání na dveře. Dověkl se k nim a unaveně je otevřel.

Na prahu stála mladičká dívčina s vlnitými vlasy medové barvy. Byly nezvykle krátké, jen po ramena, a zdobily je čtyři barevné copánky. V levé ruce svírala koženou brašnu, v pravé objemnou knihu a se zakloněnou hlavou zírala na Kenrika.

„Jmenuji se Nomi,“ promluvila dřív, než stačil Kenrik cokoliv udělat nebo říct, a protáhla se kolem něj do pokoje. „Královna mi oznámila, že potřebuješ ošetřit ruku.“

Kenrik na ni udiveně hleděl. Byla malá a drobná, možná tak stará jako on. Měla jemný obličej, veliké oči a s těmi krátkými vlasy vypadala jako holčička. Lněnou košili jí zčásti zakrývala kožená vesta se širokým opaskem a doplňovaly ji úzké kalhoty ve stejné barvě. Podobné oblečení obvykle nosili muži a u ní to ostře kontrastovalo s jejími jemnými dívčími rysy. Přestože Kenrika její vzhled na první pohled zaujal, stále nemohl pochopit, co dělá ta dívka v jeho pokoji.

„Ty mi v tom máš snad nějak pomoci?“ zeptal se, protože mu ta situace připadala poněkud bizarní.

Dívka k němu přistoupila s bojovným výrazem a vysunula bradu dopředu.

„Jsem královnina dvorní léčitelka! Myslel sis snad, že by tě měl ošetřit pomocník z kuchyně?“

Kenrik se snažil vybatvit si, co mu Deili o svém léčiteli říkala. Dokázal si ho představit všelijak, ale takto ne.

„Popravdě...“ řekl opatrně, „Deili tě pravděpodobně považuje za osobu v dané věci nejvíce zběhlou. To je co říci vzhledem k okolnosti, že se nacházíme v největším a nejslavnějším městě království.“

Nomi se částečně uklidnila a rozhlédla se po místnosti. „Všichni v Ianiloru tvrdí, že jsi velký čaroděj.“ Přistoupila ke stolku, na kterém spočíval Kenrikův bílý meč. „Že ovládáš vzduch a také bereš sílu ze země.“

„Nevím, kdo jsou všichni, čarovat ale trochu umím.“

Nomi si na stůl odložila knihu a jala se prohledávat hnědou brašnu.

„Rozhodně nevypadáš jako velká léčitelka,“ řekl Kenrik po pravdě.

Nomi se ani neotočila, ale její hlas znovu nabral ostřejší tón. „Ani ty nevypadáš jako slavný čaroděj.“

Tím ho zaskočila. Opravdu tak nevypadal. Už s ohledem na svoje mládí. A ona na tom mohla být podobně.

„No, tak tedy dobrá... Nomi,“ pokrčil rameny a posadil se. „Rád se nechám o tvých schopnostech přesvědčit.“

Pozorně se mu zahleděla do očí, až to začalo být nepříjemné. Potom se zamračila. Bylo mu jasné, že poznala, že má horečku, aniž se ho dotkla.

„Ukaž mi ty popáleniny,“ vybědla ho a s největší opatrností ho uchopila za pravou paži.

Velmi pomalu a ohleduplně mu vyhrnula rukáv až k rameni a odhalila černé mapy popálené kůže. Každý pohyb Kenrika neskutečně bolel.

„Už se to hojí,“ řekl nepřesvědčivě.

Dívka si odhrnula vlasy z čela a zadívala se na ránu pozorněji. „Naopak, rána se velmi zanítila.“

„Nesmysl. Vyčistil jsem ji.“

„Rány jsou hluboké a infekce se do nich zanesne snadno. Pokusím se ti to vyčistit znovu. Nebude to příjemné.“

Kenrik nebyl nikdy zvyklý spoléhat na nikoho jiného než na sebe, ať už se jednalo o lov, obranu nebo třeba ošetření ran. K té podivné holce zatím žádnou důvěru neměl.

Vytahovala z koženého vaku různé prapodivné lahvičky, krabičky a sáčky. Několik z nich si vybrala, část jejich obsahu nasykala do dřevěného hmoždíře a začala mísit jakousi mast.

„K čemu jsi přinesla tu knihu?“ vyzvídal Kenrik. „Budeš mi z ní po ošetření předčítat?“

Dívka se zamračila a zavrtěla hlavou.

„Po ošetření odcházím a doufám, že se tu zase nějakou dobu nebudu muset objevit,“ odpověděla. Kenrik jí očividně k srdci nepřirostl. „Z té knihy se právě učím. Popálení od prstů skalniček ovšem není nic tak neobyčejného, myslím tedy, pokud se to takhle nezanedbá. Obvykle to zvládne ošetřit malé dítě.“

Tentokrát se zamračil Kenrik. Ta drzá dívka mu právě naznačila, že on sám, který celý život přežíval takřka sám v agarvenské divočině, si neumí poradit s tak běžným poraněním.

„Myslíš snad i takové, které je menší než ty?“

Nomi po něm střelila blyskavými očima a otevřela láhev s aromatickou tekutinou.

„Možná jsem malá, ale pochybuji, že jsem mladší než ty.“ S tím mu přes popálené šrámy nalila šumící tekutinu a Kenrik měl co dělat, aby nevykřikl bolestí. Trhnul rukou a zachmuřil se.

Nomi se také mračila, nebylo ale znát, jestli se zlobí, nebo pracuje tak soustředěně. Nanesla do ran připravenou mast a převázala je pruhem slabého plátna.

„Přijdu to zkontrolovat zítra ráno.“

„Hm,“ zafuněl Kenrik a zvažoval, zda má poděkovat. Nakonec uznal, že ne, protože o léčitelské služby této dívky stejně neměl zájem.

Nomi sbalila svá léčiva i knihu a zamířila ke dveřím.

„Hlavně tu ruku nenamáhej,“ doporučila mu nakonec a zmizela z pokoje.

Kenrik se na dveře ještě chvíli mračil a pak pustil dívku z hlavy. Ruku namáhat nemohl, ani kdyby chtěl.

3

Cítil se stále hůř, ale nic ho neodradilo od jeho záměru. Chtěl se co nejdřív setkat s čarodějem Sylbaranem. Kenrik nikdy nepoznal otce ani dědečka, ale kdyby je znal, nemohl by je mít pravděpodobně víc rád než právě Sylbarana.

Čaroděj s ním zůstával v kontaktu na dálku. Využívali k tomu sadarion, nejčastěji úlomek nějakého kovu, díky němuž se za pomoci jistých vnitřních technik dokázali navzájem propojit a mluvit spolu. Tak mu čaroděj pomáhal pátrat po Kenrikových příbuzných. Byl to obdivuhodně moudrý muž a také velmi známý a vlivný. Pro Kenrika bylo požehnáním, že mu s jeho prací pomáhá právě on. I když zatím neúspěšně. Naposledy hovořil se Sylbaranem před třemi dny, když se ještě nacházel na cestě do Tary. Čaroděj mu sdělil, že má pro něj nové, povzbudivé zprávy.

Kenrik se pozeptal v paláci několika lidí a se značným úsilím vyhledal Sylbaranův pokoj. Zaklepal a stiskl kliku. Bylo zamčeno.

„Je na cvičení žáků bojové školy,“ promluvil za ním pomalý hlas. Patřil hubenému staršímu muži s plnovousem a prořídlymi vlasy. Podle zlatého pláště s širokým límcem Kenrik odhadl, že se jedná o dalšího zara.

„Nevíte, kdy se vrátí?“ zeptal se ztěžka a pocítil v kolenou takovou slabost, že se musel rukou opřít o kliku, aby nespadol. Doufal, že se s ním setká aspoň u večeře.

„Podle mě už by tu měl být,“ řekl zar a podrbl se ve vousech. „Nevypadáš dobře, chlapče. Nejsi nemocný?“

„Ano, trochu,“ přikývl Kenrik a otočil se zpět. Nezvládl ani poděkovat.

Kenrik se dopotácel do svého pokoje a lehl si, aby si odpočinul. Až velmi pozdě přišel na to, že nemoc, která se mu usídlila v těle, nad ním přebírá vládu. Cítil se velice slabý.

Když pro něj v podvečer přišel Deilin sloužící, aby ho pozval k večeři, nedokázal už vstát z postele. Poraněná paže páčila, jako by ji měl v ohni, a celé jeho tělo zachvátila vysoká horečka.

Nepamatoval si ani, jak se sluhovi za neúčast omluvil. Propadl se do mělkého neklidného spánku, v němž ho pronásledovalo mnoho nepřátelských útočníků, kteří neustále měnili svou podobu. V těchto divokých snech Kenrik bojoval pomocí magie, samostřílu, bílého meče, a dokonce také svého starého nože a malé sekerky z dětství. Nepřátelé se přeměňovali ze skalniček na velké černé grimony, potom na tmavé stíny s nehmotnými těly a nakonec na mory, kteří vrhali nebezpečné hvězdice. Několikrát byl také ve snu napaden vlky, divokými kočkami a samozřejmě i lidmi. Kenrik stále jen bojoval a bojoval, až padl naprostým vyčerpáním. Tělo mu hořelo, avšak sám se klepal silnou zimnicí. Dál už nevěděl, co se dělo.

Netušil, jestli je noc, nebo den a jak dlouho se takto zmítá na hranici vědomí, ale měl nejasné tušení, že je s ním občas Deili a také Sylbaran a dost času u jeho lůžka možná zůstává malá léčitelka. Její jméno si nevybavil. Dávala mu napít a také nějaké léky. Pravděpodobně mu ošetřovala i zanícenou ruku, ale to Kenrik dokázal jen těžko vnímat, neboť měl paži stále v jednom ohni.

Pozvolna začaly jeho divoké sny slábnout, nepřítel i bojů ubývalo. Zimnice odeznívala a jeho spánek se prohloubil, což mu poskytlo blahodárnou sílu k zápasu s nemocí.

Otevřel oči. Do pokoje proudilo dvěma úzkými okny odpolední slunce. V první chvíli se nedokázal rozpomenout, kde se to

vlastně nachází. Potom si všiml mladé dívky s kudrnatými vlasy a copánky, skloněné nad velkou knihou. Uvědomil si, že už tu dívku viděl. Ostatně viděl současně s ní i tu knihu.

Léčitelka, prolétlo mu hlavou.

Ve stejném okamžiku zvedla Nomi, jak si vzápětí připomněl její jméno, oči.

„Je ti líp?“ zeptala se potichu a postavila se.

„Zažil jsem i lepší dny,“ zašeptal malátně. Ke slovu se opět přihlásila známá bolest v pravé paži.

Nomi si zblízka prohlédla jeho oči, sáhla mu na spánky a na čelo. Potom mu podala pohár se silným voňavým likérem.

„Vypij to. Dojdu mezitím pro královnu, chtěla tě vidět, až se probereš. Nikam nechod.“

Kenrik se zhluboka napil a přemýšlel, kam by asi tak mohl jít, když se stěží dokáže pohnout.

Zanedlouho vešla Deili, Nomi se s ní už nevrátila.

„Jak se cítíš, Kenriku?“ Přisedla k němu na okraj postele. „To-lik jsem se o tebe bála!“

„Jak dlouho jsem spal?“

„Čtyři dny. Měl jsi vysokou horečku.“

Kenrik se pokusil nadzvednout, ale Deili ho přitiskla zpátky k polštáři. „Jenom lež. Musíš načerpat ztracené síly. Jen jsem ti chtěla říct, že čas mého odjezdu do Gruzaru se už přiblížil, ale s tvou přítomností po mém boku na cestě počítat nemohu.“

„Jak to myslíš?“ zašeptal mdle.

„Odjíždíme zítra. Ovšem bez tebe. Ty se musíš nejdřív uzdravit. Je to pro mě velmi důležité.“

Kenrik přikývl. Chtěl být sice s Deili, ale jasně si uvědomoval, že by cesta byla nad jeho síly.

„Přijedu za tebou hned, jak mi bude líp,“ řekl.

„Jen nespíchej. U krále Dravigona tě prozatím omluvím. Třeba si s těmi čaroději nakonec poradí sám. Zůstanu s tebou ve spojení.“

Kenrik přikývl. „Děkuji za všechnu tvou péči, Deili.“

Nedlouho potom, co královna opustila jeho pokoj, upadl Kenrik opět do neklidného spánku. Z něho ho vysvobodil až chladivý obklad přiložený na paži, rameno a čelo.

„Sylbarane?“ otevřel pomalu oči.

Proslulý čaroděj z Dormu se nad ním skláněl se soucitnou tváří. Byla plná dlouhých vrásek, v nichž tonuly i jeho oči, dřívě černé a jasné, nyní zmatnělé věkem a zkušenostmi.

„Kenriku, chlapče drahý,“ naklonil se k němu, aby mu odhrnul zpoceně vlasy z čela. „Chtěl jsem se s tebou setkat, jen jsem nepředpokládal, že bude naše schůzka probíhat takto.“

„Ani já ne,“ vydechl Kenrik. „Hledal jsem tě.“

„Já vím.“

Sylbaran pod tíhou mnoha starostí jako by stárl doslova Kenrikovi před očima. Po ukončení gruzarsko-ianilorské války částečně pookřál a ponořil se naplno do pracovních povinností. Někdejší vitalita, síla a rychlost jeho pohybů, které Kenrik znával, se mu už ale nenavrátily. Nyní se nahrbený čaroděj s dlouhými stříbrnými vlasy pomalu šinul po místnosti a při každém kroku se opíral o dřevěnou hůl. Přistrčil si ke Kenrikově lůžku židličku.

„Nevypadáš vůbec dobře, synku.“

„Ani se tak necítím,“ odpověděl potichu.

„Nomi mi pro tebe připravila nějaké obklady, snad ti uleví.“

Kenrik přikývl. Přemýšlel, proč ho neléčí přímo Sylbaran, ale nezeptal se. Sylbaran mu přesto odpověděl.

„Nomi je velmi šikovná dívka. To, co umím já, ona již umí také, a navíc se neustále dál vzdělává. Já na to už nemám čas ani sílu. Jsi v dobrých rukou. Ostatně myslím, že ti Nomi pravděpodobně zachránila život.“

Kenrik se mírně zamračil. Zvěsti o jeho ošetřovatelce mu stále připadaly přehnané.

„Mám pro tebe důležité zprávy, Kenriku, ohledně tvého pátrání na severu. Zastavil bych se, až ti bude lépe, ale zítra královna opouští Taru a já budu mít pravděpodobně dost povinností. Zarové přebírají vládu nad královstvím, dokud ona bude pryč.“

„Ano, slyšel jsem,“ Kenrik se malinko nadzvedl, aby se mu lépe leželo. „Co je to za zpráva?“

„Znovu jsem kontroloval všechny tvoje stopy a kroky, vyptával se některých svých důvěrníků a také jsem pověřil další venkovany, aby se pokusili něco zjistit.“

„Děkuji za tvůj zájem,“ řekl Kenrik.

Sylbaran znal kolem Dormu hodně lidí, kteří pamatovali Kenrikovu rodinu, a opravdu se upřímně snažil Kenrikovi s jeho záležitostí pomoci.

„Jsi potomkem vznešených a nezlomných lidí, Kenriku, kteří žili po staletí v opomnění, bojovali za své sny a leckdy prohrávali. Tvůj rod mě osobně velmi zajímá. Už několik desítek let držím ochrannou ruku nad celým severem a velmi mne mrzí, že jsem nebyl schopen tvou vzácnou rodinu víc podpořit. Vybavuješ si rodokmen, který jsem ti pomáhal sestavovat?“

„Znám ho nazpaměť.“

Sylbaran mlčel, a tak Kenrik pokračoval a shrnul poznatky sesbírané za poslední dva roky. „Můj praděd, o kterém se říkalo, že ovládal a ovlivňoval chování lesních zvířat, se jmenoval Nomen. Odkud přišel do těchto míst, nevím. Vzal si za ženu chudou dívku Esti a měli spolu syna Iliona a dcery Yesu a Belinu. O tyto tři osoby jsem se zajímal nejvíc. Ilion byl prý velmi nadějným studentem dormské bojové školy magie, někteří staří bojovníci z Dormu si na něj pamatují. Pak ale z domovského kraje odešel a nikdo nevěděl kam.“

„Ano, po Ilionovi jsi pátral dlouho.“

Kenrik přikývl. „Jeden člověk mi tehdy řekl, že se snad usídlil v Gruzaru nebo ve Varkinu, ale nebyl si zcela jistý. Dál o něm nic nevím a těžko se s pátráním po něm dostanu někdy dál. Potom jsem se zaměřil na jeho sestru Belinu. Měla jedinou dceru Aniu, ale ta už další potomky neměla. Jelikož obě zemřely ještě předtím, než jsem se narodil, už jsem se s nimi také nestihl setkat.“

„A co rodina tvojí babičky Yesy?“

Kenrik zavrtěl hlavou. „Měla dva syny. Kona a Govina. Kon, můj otec, zemřel krátce po mém narození při souboji s lesními bandity.“

„Dobrá. Tvůj otec Kon a ani jeho matka Yesa nežijí a ty jsi jiné sourozence neměl. Tato linie tebou tedy prozatím končí,“ přikývl čaroděj zamýšleně. „Zbývá však ještě jeden tvůj blízký příbuzný, kterého jsme ještě nezmínili.“

„O kom mluvíš?“

„O tvém strýci Govinovi.“

Kenrik znovu zavrtěl hlavou. „Govin, mladší bratr mého otce, zemřel před mnoha lety na nějakou závažnou nemoc.“

„A co když ti povím, že jsem našel člověka, který se zapřísahal, že Govina znal a že naprosto jasně ví, že odešel ze severu, aby se mohl nepozorovaně usídlit ve Zvenu?“

„Ve Zvenu?“

„Co o Govinovi víš?“

„Prý se od mého otce dost lišil. Byl lehkomyšlný a nezodpovědný, nejspíš trochu zhýčkaný. Dost se toulal, kolikrát zůstával i měsíce mimo domov. Potom mám zprávu až o jeho smrti. Říkala mi to jedna stará žena ve vesnici jihovýchodně od Salveru. Prý na vlastní oči viděla jeho tělo.“

„Lidé toho mnohdy napovídají víc, než je zdrávo. O špatných zprávách se mluví nejlépe, ač často nejsou založeny na pravdě.“

„Potvrdili mi to i jiní lidé z té oblasti.“

„Samozřejmě. Protože se Govin ze severu nadobro ztratil. Co by tam také pohledával, když jeho rodina – bratr, matka a otec – už nežili. O tvé existenci se zřejmě nikdy nedozvěděl.“

„Ty si, Sylbarane, vážně myslíš, že žije?“

„Ano. Myslím, že se opravdu usídlil ve Zvenu. Tak o tom alespoň ten muž mluvil.“

„Ale to je velmi nadějná zpráva!“ posadil se Kenrik a stiskl starému čaroději ruku. Oči mu svítily nadšením. „Ihned tam vyrazím a prohledám to město kousek po kousku! Najdu ho, uvidíš!“

Kenrik zapomněl na bolest i únavu a cítil, jak mu tato naděje vlila do těla nový život. Jeho pátrání bude pokračovat! Jeho strýc možná žije.

„Nemůžeš tam jít hned, Kenriku!“ stáhl Sylbaran přísně obočí. „Máš horečku, chlapče!“